

AZ VAGY, AMIT MEGISZOL.

LIGHTFALE

fényhullás

ÖRÖKLÉTFÖLDE 1.

fine
selection

ED CROCKER

ED CROCKER

LIGHTFALL

fényhullás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

PROLÓGUS

A MIÉRTJE KÉSŐBB KIDERÜL

Neuras Sinassion

Először is képzelj el egy kontinenst. Nevezzük mondjuk Öröklét-földének. Egy kontinenst, amelyet halhatatlanok népesítenek be. Vámpírok. Vértfarkasok. Varázslók. Emberek nincsenek. Ezek a halhatatlanok örökké élnek, ha vigyáznak magukra (vagy a vámpírok esetében, ha megfelelő vért isznak), de meg lehet őket ölni. Halhatatlanok, de nem sebezhetetlenek, ahogy a jövő háborúi ezt majd kíméletlenül és véresen bizonyítják.

Most képzelj el, hogy ezek esztelen ösztönlények, akik céltalanul bolyonganak a földön. Aztán egy napon, amire egyes jövőbeli tudósok önelégülten csak *Nagy Ébredésként* utalnak, ezek a lények öntudatra ébrednek. Civilizálódnak. Megalapítják az első törzseket, majd a falvakat, végül a városokat. Néhány évszázaddal később a nagyvárosok is megjelennek. Vámpírvárosok. A farkasnépek városai. Varázslóvárosok. A civilizáció virágzásnak indul.

Ennek a civilizációnak a csúcsa Fényhullás, a Középvídek dicső városa, az első, ahol a három halhatatlan faj együtt él. Vámpírneve van, de természetesen ők már csak ilyenek. Mindig szerették kisa-játítani az elnevezéseket.

Egy ideig jól mennek a dolgok. Aztán jön az Ikerháború. Az a fajta egzisztenciális konfliktus, amelyen minden civilizációnak át kell esnie. Csodával határos módon a halhatatlanok nem pusztítják ki magukat teljesen. A fegyvereik még nem elég fejlettek hozzá. A háború árnyékában tanult leckék után az élet még jobb lesz. Újabb évszázad telik el.

Aztán, nagyjából száz évvel azelőtt, hogy történetünk kezdetét veszi, megjelennek a Szürkék. Kreatív módon a nevüket a szürke köpenyről kapták, amit azért viselnek, hogy elrejtse az arcukat, és hihetetlen erejű fegyverekkel tizedelik a halhatatlanokat. A Középvidék városai elpusztulnak, még a dicsőséges Fényhullás is.

Azok a halhatatlanok, akik túléltek, visszavonulnak az őshazáikba, a kontinens szélső zugaiba, és a Középvidéket meghagyják a Szürkéeknek. A varázslók a Sivatagvidéken maradnak, a farkasok a keleti erdőbe húzódnak vissza, a vámpírok pedig északon, az első és immár egyetlen vámpírvárosban telepednek le.

Egy évszázad telik el.

A történetünk... avagy, ahogy majd meglátod, az *én* történetem, elkezdődik.

Elmondtam, *mi* történt. A *miértje* később kiderül.

ELSŐ RÉSZ

A Szürkék
faja

1

PORBÓL LETTÉL, PORRÁ LESZEL

Az elhalálozás normális körülmények között is elég traumatikus az elhunyt halhatatlan családjának, hiszen ezzel évszázadoktól esnek el. Egy farkas vagy egy varázsló számára ez dühítő. De a vámpírok esetében még csak holttest sem marad, amit el lehetne temetni. Ez a halál véglegességének szemléletes ábrázolása, az egyik pillanatban még ott van, a következőben már... Vagy másképp fogalmazva: van a gyász, és van a hamu gyásza.

– Cardinale Ciani: *Elmélkedések az öröklétről*

Azzuri Elöljáró Úr

A fiam haldoklik, és senki sem tehet érte semmit, még én sem. Öt golyó ütötte sebet számoltam meg a törékeny testén, de a lövedékek már rég feloldódtak a vérében, megpecsételték a sorsát. Élénk, lila erek rajzolódnak ki az arcán és a karján. A bőre sápadtan fénylik, amikor a homlokára teszem a kezem, érzem, hogy perzselően forró. A méreg, amely benne kering, hamarosan elvégzi a dolgát, éppúgy, mintha napfénybe állították volna.

Napnyugta után találtak rá, a városhatárhoz közel, nem sokkal az esti őrségváltás után. Egy őr vette észre a lobogó fáklyák fényében, amelyek száz méterre kinyúlnak a városfalból, mire a felderítő gárda kivonult ellenőrizni. Ez mindig veszélyes feladat, de

remélték, hogy egy Szürke holttestét találják, a napgátakat is ezért húztuk fel. Ez lett volna az első ilyen alkalom. Ehelyett egy Azzurit találtak, aki lassan haldokolva feküdt egy fa alatt. Most pedig itt állok mellette, és azon gondolkodom, mit fogok mondani az anyjának, a nővérének, a bátyjának. És vajon egyáltalán érdeklie majd bármelyiküket.

A bőre hirtelen éles, vakító lüktetéssel még erősebben kezd ragyogni. Aztán hangtalanul felrobban, csak egy szürke, hamuhoz hasonló halom port hagy maga után.

Még néhány pillanatig ott állok, aztán Redgrave-hez, az első inasomhoz fordulok.

– Most beszélnem kell a családommal. Aztán meg akarom tudni, miért halt meg a fiam.

– Igenis, Elöljáró Úr – válaszolja, de nem néz a szemembe.

– Ó, és még ne harangozzatok riadót! Addig ne, amíg nem tudjuk biztosan, hogy ez egy fal elleni támadás előjele-e – indulok meg kifelé.

– Elöljáró Úr?

Visszafordulok a tanácsadómhoz, a barátomhoz.

– Igen, Redgrave?

– Ön... nos, van valami... – halkul el, majd a vállamra mutat.

Odanézek. Egy kis darab van ott a fiamból. Leporolom magamról a hamut, és kisétálok.

Hosszú éjszaka lesz.

Sam

Végre megszereztem. A könyvespolc előtt állok, és hüvelyk- és mutatóujjam között tartom az üvegcsét, amit alaposan szemügyre veszek. Vörös. Mint minden más vér. Talán egy árnyalattal sötétebb a megszokottnál. Az orrom bizsereg, az érzékeim eltompultak a

szegényesebb véren leélt életem során. De még így sem lehetne megmondani róla, hogy más, mint a többi. Ugyanolyannak tűnik, mint az, amit mi, szolgálak, kényszerből iszunk, olyan, mint a tehénvér.

Miközben még mindig az üvegcsét szorongatom, gyors pillantást vetek magam mögé a palota könyvtárában. Elég biztos vagyok benne, hogy még mindig egyedül vagyok, még van egy óra napnyugtáig, a vámpírok szeretnek aludni, vagy legalábbis a nappal nem kedvelik, de azért nem árt az óvatosság, tekintve, hogy olyasmit készülök tenni, amiért ha elkapnának, napkeltekor karóhoz kötöznének és porrá égetnének. A körfolyosó, ahol állok, körbeöleli az egész könyvtárat, és jól meg van világítva, így még ezzel az évtizedek óta gyenge véren tengődő látásommal is mindent látok. A falakat díszítő üvegbúrás lámpások és olajlámpák ragyogó fényénél jól belátni az alsóbb szinteket. A könyvespolcok a terem szélén sorakoznak egészen a hatalmas tölgyfa bejárati ajtóig, középen hatalmas olvasóasztalok sorakoznak. Rögzített létrák vezetnek az alsó szintről a felsőre. A szolgálak használják, a Középvérűek és az Urak könnyedén ugranak egyik emeletről a másikra a vérük erejével.

Mindez fölött ott magasodik a könyvtár hatalmas freskós kupolája, vámpírok díszítik, amint építik Előfényt, az én városomat. Fényhullásban, az egykori vámpírfővárosban, ami már egy évszázada elesett, a palotai könyvtárnak üvegekupolája volt, amely éjszaka csodás kilátást nyújtott az égre. Nappal mechanikus faszervezetek takarták el. Soha nem láttam ezt a saját szememmel, harminc éve születtem, vagyis hetven évvel azután, hogy a titokzatos Szürkék félreérthetetlenül kinyilvánították véleményüket a Középvidek városairól. Ez az egyetlen hely, amit ismerek. De azok alapján, amiket Fényhullásról olvastam, nagyon szépnek hangzik.

Mivel meggyőződtem róla, hogy nem fogok lebukni, visszafordulok a teendőmhöz. Ez a következő lépés a szabadságom felé.

Az előttem sorakozó polcok semmiben sem különböznek a többitől ezen a szinten. Újabb és régebbi könyvek keverednek rajta, díszes, kemény fedeles kötetek, némelyik borítójába drágaköveket ágyaztak a valódi gazdagság jeleként, de vannak kissé kopottabb, állatbőrbe kötött példányok is.

A tőlem enyhén balra elhelyezkedő emelvény azonban különbözik. Magas, bronzból készült, és derékig ér, a tetején egy kör alakú mélyedés a közepén egy apró nyílással, amin keresztül bele lehet tölteni valamit. Kinyitom a fiolát, és egy pillanatra megérezem a benne lévő vér illatát, és úgy érzem, a testem él, olyan, mintha az orrlyukamon keresztül villám csapott volna az agyamba.

Farkasvér. A farkasnépek vére. Minden vér királya.

Sok időbe telt, mire megtaláltam. Tíz éve, amióta itt vagyok, minden egyes alkalommal átkutattam érte az Urak szobáit, amikor takarítottam. Már az Urak sem vehetnek magukhoz farkasvért. Ez a vér szárnyakat ad, és ötven vámpír erejétől duzzad, aki megiszsa. Ez már csak az Első Gárda kiváltsága. Azt mondják, tartalékolni kell a Szürkéek elleni harcra, akármit is jelentsen ez. Felhalmozák. De tudom, ez csak féligazság, hiszen ezt a fiolát lord Berylnél találtam a palota egyik vendégszobájában. Lehet, hogy lopta. Az is lehet, hogy az Urak néha megengednek maguknak egy kis kényeztetést. Nem lepne meg.

Egész nap tudnám szagolgatni, és egy pillanatra úgy érzem, legszívesebben meginnám. Elrepülnék, messze a palotától. De hová mennék? Hová bújhatnék? Nem hagyják, hogy a szolgák új életet kezdjenek. Ezért van ez a könyvespolc.

Egy évtizede szolgálók és pucolom az Urak éjjeliedényeit, így habozás nélkül, eltökélten cselekszem. Gyorsan az emelvény tetején lévő lyukba öntöm az üvegcese tartalmát, de csak pár cseppet, óvatos vagyok.

Aztán várok.

Semmi sem hallatszik. Nem tudom, hogyan működik, de gyanítom, hogy van benne egy kis masina, amit a Kinetek készítettek. Az öt varázslótipus közül a vámpírok a Kineteket szeretik a leginkább. Régen hegyeket mozgattak meg, de ez a fajta mára eltűnt. Ma már vagy mérnökök, vagy csak egészen apró dolgokat mozgatnak. Sokan azt hiszik, hogy mágiát tesznek a tárgyakba, de ez félreértés. A varázslók a mágiájukkal hatnak a dolgokra, de nem képesek beléjük tenni azt. A Kinetek csak megváltoztatják az anyag szerkezetét. Közvetlenül a Szürkület előtt néhány Kinet rájött, hogyan képes a legapróbb dolgok mozgásával erősebbé tenni a vért. Varázsvér. Ez mindent megváltoztatott. A legerősebb vér így még erősebb lett. Annyira hatásos, hogy amikor a vámpírok idemenekültek a Középvidekről, az Előljáró Úr mindent megtett azért, hogy Kineteket hozhasson magával, még azt is hagyta, hogy emiatt sokan meghaljanak a saját fajtájából. Ma már egy kis csoport Neuras varázslótól eltekintve, akiknek segítségével az Előljáró Úr a távoli királyságokkal tartja a kapcsolatot, a Kinetek az egyedüli varázslók, akik Előfényben élnek.

Ekkor hirtelen meghallom. Valami mozdul a falak mögött. Az egyik könyvespolc oldala halkán kinyílik, és felfedi a mögötte rejlő sötétséget.

Az első, ami megcsap, a dohsszag és a nyirkosság, a több száz éves pergamenek és a bomlás szaga. Régi könyvek vannak odabent, az orrom már azelőtt tudja, mielőtt a szemem bármit látna. Nem habozok, belépek.

A sötétség rám nehezedik. Várok, hogy a szemem hozzászokjon, de ez nem átlagos sötétség. Mindent elnyel. Nincsenek lámpások. Gyanítom, hogy az a vámpír, aki megengedheti magának, hogy erre áldozza a farkasvért, olyan nemes vérhez juthat, amitől kifogástalan

lesz a látása. Aki ezt építette, az nyilván nem gondolt szolgálókra. Ezen a szegényes véren semmit sem látok. Megfordul a fejemben, hogy belekóstolok a farkasvérbe, de ez örütség lenne. Tartalékolnom kell a későbbi látogatásokra. És most csak éjszakai látás kell, nem szárnyak és szupererő.

Ezért a szoknyám alól előhúzó a vésztartalékot, egy másik fiolát, amit néhány hónapja találtam lord Sapphiri vendégszobájában. Antik törött fiolák alá volt rejtve, így tudtam, hogy nem fog hiányozni neki. Csupán Középvérű rókavér, de enyhén mágikus, ezért kicsit erősebb lett, elég jó ahhoz, hogy tökéletes látást kölcsönözzön a sötétben legalább annyi időre, amíg lepereg a homokóra. Gyorsan felhajtom az egész fiolányit – biztos vagyok benne, hogy Sapphiri megint tivornyázni fog, így lesz majd újabb –, a koromfeteke szoba enyhén kivilágosodik.

Azt hinnéd, hozzá lehet szokni a vér különböző hatásaihoz néhány évtized alatt, de ez nem így van. Különösen, ha nem az adott vértípushoz szoktál. Három vér szerinti vámpírkaszt van. A Kopotak, vagyis a szegények tehénvért kapnak. Ez nem állítja meg az öregedést, ebből jön a nevünk. Néhány száz év után a bőr megerszkeedik, ráncos lesz, az erő elvész, kevesen élnek túl ezt. Én csak harminc vagyok, alig léptem a felnőttkorba, így még van pár évtizedem addig, amíg megjelennek az első ráncok. Ezek a jelek még a szegénységemnél is többet mondanak.

A Középvérűek jobb minőségű vért kapnak, rókát, vaddisznót, hollót. Ezek erőt adnak, élénkítenek, megállítják az öregedést. Még jobb, mióta a varázslók elkezdték varázslattal erősíteni. De nem elég erősek, hogy szembeszálljanak a nemesekkel. Épp csak elég jó ahhoz, hogy hivatalnokként dolgozzanak. A nemeseké a legjobb vér, a bálna, a csattányfarkú, a medve, a sólyom, a szarvas, a vadmacska

vére. Ezekkel már akár a falat is át lehet ütni. De csak a farkasvér, ez a ritka, féltve őrzött vér ad szárnyakat.

Fényhullásban még nem voltak ennyire rugalmasak a határok. Sok minden jobb volt akkor, legalábbis ezt mondják. Azaz... nem is mondják. Nekem senki sem mond semmit.

Ezért olvasok.

Ahogy a szemem teljesen hozzászokik a félhomályhoz, szemügyre veszem a nagy, kör alakú termet. Nem közelíti meg a főkönyvtár egyetlen szintjének méretét sem, de elég nagy ahhoz, hogy pár ezer könyvet befogadjon. A terem közepén egyetlen olvasóasztal áll. Úgy sejtem, nem sokan járhatnak ide. A legközelebbi polchoz lépek. Megérintem, megsimítom, vörös tölgyből van. A színe ugyan nem látszik ebben a megvilágításban, de az anyag tapintása árulkodik a minőségről. Jobb, mint a főkönyvtár megerősített fenyő állványai. Ezekért a polcokért komoly összeget fizettek. Leemelem a legközelebbi kötetet, és lefújom róla a vékony porréteget. Lágy, ismerős illata van, olyan, mintha a déli sivatagban kötötték volna be. Az átlatbőr borító puha, bársonyos tapintású. Mélyen belélegzem, nem zavar sem a por, sem a szaga.

Túlságosan szeretem a könyveket. Ami kezdetben pusztán egy terv volt, amivel túlélhetek, idővel, mondhatni, megszállottsággá vált.

A könyv címe a bőrborítón díszeleg, a hímzést apró drágakövek díszítik, amelyek sejtelmesen csillognak a sötétben. A címe *Tanulmány a farkasvér hatásairól a Kopottakra*. Eláll a lélegzetem. Ez egészen biztosan nem olyan kötet, amit egy Úr önszántából elől hagyna. Óvatosan visszateszem a helyére, és továbbmegyek a polc mentén. Egy ujjal végigsimítok az öreg marhabőr egyenletes, érdes felületén. A sor végén találok egy kötetet, ami pergamenből van, és igénytelenül náddal fércelték össze. A borítóra nem írtak, csak egy

megfakult rajz szerepel rajta, ami egy alakot ábrázol, aki egy hegy felé nyújtja a kezét. Egy Kinet. Azok, akik hegyeket mozgattak, már nem léteznek. Újabb tiltott tudás. A következő könyvet sötétzöld pikkelyes bőrből kötötték, ami merész választás, a gerincén halvány tintával az áll, hogy ez a könyv az *Elméletek a Nagy Ébredésről*. Arról a korról szól, amiről senki sem beszél, amikor az első halhatatlanok még ösztönlények voltak.

Igazam volt. Ezek a könyvek a tiltott tudás tárházai. Ősi, vitatott történelem, elfojtott igazságok. Olyan kötetek, amelyekből megtudhatom, hogyan lehet kijátszani a farkasok szaglását, így nem bérelhetnek fel egyet, ha Kopottvárosba menekülök. Olyan könyvek, amelyek felfedik a vérfajták teljes erejét, vagy épp a legősibb Urak családjainak eltitkolt történetét. Így, ha új életet kezdek Középvérűként, lesz értékes tudásom, amiért jobb vérrrel fizetnek majd.

Nem szolgálónak születtem. És nem is maradok az.

Katt.

A hang eljut hozzám. A rókavér felerősíti a hallásomat, és most egy másfajta hangot hallok, cipők kopogását a márványpadlón. A pánik, mint egy jéghideg kéz, összeszorítja a mellkasom. De nem jutottam volna el idáig, ha ledermednék a félelemtől, ezért lerázom magamról, mint a száraz levelet, és rohanni kezdek a kijárat felé – remélem, hogy valahogy automatikusan becsukódik a titkos ajtó. Így is lesz, a könyvespolc hangtalanul becsukódik mögöttem. (Valamiféle lépésérzékelő szerkezet lehet? Most nem számít, Sam!) De a megkönnyebbülésem nem tart sokáig, mert az emeletre vezető létra meginog kissé, és meghallom, hogy valaki lépked rajta. Ez jó hír, biztosan nem egy Úr vagy őr az, mert ők nem használnak létrát. De lehet akár egy inas is. Ez már baj lenne.

Ismét ledermedek. Nincs értelme elrohanni, egy pillanat alatt meglátna, és az nem lenne jó. De nincs indokom itt lenni. És ha

tudják, hogy hol vagyok, és hova kellett jönniük, hogy megtaláljanak, akkor már eleve lebuktam.

Akkor hát harcolni kell.

A létrát nézem, a lépteket hallgatom, és lelassul az idő, gondolkodom. Lehet, hogy a bennem keringő Középvérű vér az oka, az, hogy a rókáé jóval erősebb, mint a tehéné, vagy talán csak folyton dühös vagyok. De olyan könnyen jön. Felidézem, ahogy apámat elégették a napon, amiért megvédte az anyámat. Az anyámra gondolok, aki a gyász miatt öngyilkos lett, és még tízéves korunk előtt árván hagyott minket a húgommal. A húgomra gondolok, aki alig volt tizennyolc éves, amikor kétségbeesetten akart egy palotai munkát, mert belefáradt abba, hogy az utcán éljen. A balesetre gondolok a palotába való belépési ceremóniáján. Elégett a napon. Az Urakra gondolok, akik engem választottak helyette. Könnyű volt pótolni. Az Elöljáró Úr palotájában szolgálni *kiváltság*. Olyan munka, amit önszántából senki sem hagy ott. Felidézek mindent, amit velem tetek, ökölbe szorítom a kezemet, és igyekszem a bennem keringő vér segítségével előhívni a szemfogamat. Nagy öröömre nem félek. A harag győzedelmeskedik.

Kezdődik.

– Szép jó estét, Sammy. Gondoltam, hogy itt talállak.

Az öklöm ellazul, visszahúzó a szemfogamat és ott állok bambulva. Beth az. Csak Beth. A szobatársam, az egyetlen barátom, aki rám mosolyog, mintha csak egy kopottvárosi táncmulatságon botlottunk volna egymásba. Megigazítja a szalagot a nappali ruháján, összébb húzza a durva anyagot.

– Amúgy nem volt kellemes felmászni azon a létrán – liheg kissé.

Mosolygok. A dühöm felszívódik, már csak az ideges energia emlékeztet rá, és megkönnyebbülök.

– Ha nem tehénvér van benned, sokkal könnyebb – mondom.

– Meg sem lep, te kis sunyi – biccent a könyvespolc felé. – Megtaláltad a farkasvért, mi?

Ránézek, elkerekedik a szemem.

– Honnan...

– Nem kell hozzá varázsvér, Sammy. Felébredtem, te nem voltál ott. Gondoltam, megint a könyvtárban ólálkodsz. De aztán eszembe jutott, milyen izgatott voltál tegnap este. Nem mondtad, miért, de ismerlek. Mi másért lehetnél ennyire feldobott ebben az életben, ha nem azért, mert végre megtaláltad, amit kerestél? Egy adag a jó cuccból, ami bejuttat ide, a tiltott zagyvaságokhoz. Nem baj, hogy nem mondtad el. Tudod, hogy azt mondtam volna, hogy boldond vagy.

Beth sosem olvasott könyvet életében. De néha félelmetesen éles eszű.

– De miért jöttél utánam?

Beth vállat von, a kontya vele mozdul. Hosszú, arany árnyalatú haját fogta össze így. Az én rövidebb barna tincseim a nyomába se érnek. Csak a szobánkban vagy a Csarnoknap estéjén bonthatja ki. Kár érte. Ahogy itt sok minden másért is.

– Mert kevesebb, mint fél homokóra van hátra addig, amíg mindenki felkel, és tudtam, hogy el fogod veszíteni az időérzékedet, és bármennyire kellemes is lenne, ha enyém lehetne az egész szoba, a közösen eltöltött tíz év alatt egészen megszerettelek, és nem igazán vágyom új szobatársra, bár tekintve, hogy az időd nagy részét ebben a dohos veremben töltöd, nem is tudom, miért nem.

– Véristenek, már tényleg annyi az idő?

– Bizony. Komolyan, Sammy, néha azt hiszem, direkt meg akarod égetni magad. – A fejével a könyvespolc felé int. – Megérte? Van ott más poron és pókhálókon kívül?

Akaratlanul is elnevetem magam.

– Épphogy elkezdtem keresgélni. De komoly tudást rejtegetnek ott. Azt hiszem, hogy legalább még hússzor vagy talán még többször is bemehetek ennyi farkasvérrel. Legközelebb ott töltöm majd az egész napot.

– Vagy lebuksz, és tehetsz egy rövid sétát a napon.

– Vagy az lesz – kacagok fel.

Beth mosolya lehervad, és nagy, kék szemével könyörgőn néz rám. Vámpírhoz képest rózsás arca, gomborra és telt ajka van, amivel egy másik életben szívtipró lehetett volna.

– Megéri, Sam? Megéri a kockázat?

– Beth, azzal a tudással képes leszek majd menekülni, elrejtőzni. Megtanulhatom kicselezni a zsoldos farkasokat, az Első Gárdát, bárkit, akit utánam küldhetnének. Aztán megtanulhatok olyan dolgokat, amikkel új életet kezdhetek. Középvérűként. Olyan tudásra tehetek szert, amit el lehet adni. Új életet kezdhetek egy magasabb osztályban. Újrakezdektem. Jobb vért ihatok majd. Te is tudod ezt, Beth. Tudod, hogy ennél többre vágyom.

– Tudom, Sammy. De nem elég jó így? Kópottnak lenni? Közénk tartozni?

Elfordulok, felpillantok a könyvtár kupolájára. Ez egy régi, unalmas beszélgetés, tíz év alatt sokszor felmerült. Ha össze vagy zárva egy baráttal, akkor ez előfordul.

– Miért kellene megöregednem és meghalnom, amikor mások örökké élhetnek?

– Tényleg olyan rossz lenne velem megöregedni? – kérdezi Beth, lehajtott fejjel.

Odalépek, és gyengéden megérintem a karját.

– Beth, nem így értettem.

– Tudom. Nem akarlak megváltoztatni. Te olyan vagy, mint egy vihar, amittől bizsereg a körülöttem lévő bőrre. Fényhullásban valaki

lehetnél volna. Nem kellene itt lenned. Olyan vagy, mint egy ketrecbe zárt villám.

Elmosolyodom.

– Szinte biztos vagyok benne, hogy a villám úgyis átmenne a rácsokon.

– Én meg szinte biztos vagyok benne, hogy azért jöttem, hogy megmentsem az életed, nem pedig a tréfáidért.

– És mégis csak fecsegünk itt.

– Azt hiszed, te nagyon okos vagy, mi? – fordul a létrához. – Induljunk.

Teljes sebességgel hagyjuk el a könyvtárat, és szinte lebegve száguldunk lefelé a lépcsőkön. Négy emeletet kell megtennünk, egészen a szolgabéjáratig. A sarkokat mellszobrok díszítik, minden emeleten van egy, ami különböző Elöljáró Urakat ábrázol az elmúlt ötszáz év vámpírhistoriájából. Vajon több Elöljáró Úr volt, mint ahány lépcsőforduló? És ha igen, vajon hogyan döntenek el, kit hagyjanak ki? Ilyesmiken gondolkodom, amikor az életem forog kockán. Félúton intek Bethnek, hogy bújjunk meg egy vérszerleget és karafokat tároló vitrinszekrény mögött. Néhány pillanat múlva a léptek, amelyeket a megerősített rókavér miatt hallottam meg, már Beth számára is elég hangosak. Egy palotaőr megy el előttünk, nappali szolgálatos, vörös és kék zubbonyt visel, ami kissé lóg rajta. A nappali őrség egyenruhája mindig a legrosszabb. Silány beosztás, silány bánásmód. Már alig várja, hogy vége legyen a szolgálatának, és visszafeküdhessen, a feje kezd lecsuklani, nem figyel semmire. Valószínűleg el sem kellett volna bújnunk.

Miután eltűnik a sarkon túl, lerobogunk a hátralévő lépcsőkön, és épp, amikor be akarunk lépni a szolgák szárnyába, ismét halk lépteket hallunk, egy korán ébredő inas közeledik. Nincs hová bújnunk. Ledermedek, Beth is ijedten néz rám. A mágikus rókavérrel

még a kölnijét is megérezem, tehát magasabb beosztású inas. Olyan hangosan zihál, hogy már-már érzem az arcomon.

Aztán az utolsó pillanatban megáll, sóhajt egyet, és visszafordul arra, amerről jött. Az istenek áldják azt, amit elfelejtett!

A szobánk a szolgálólányok szárnyának bejáratához közel van, így az utolsó méterek könnyűek. Belépünk, és egy pillanatra végre fellélegezhetek. Tíz éve ismerős ez a hely, az életem harmadát itt éltem le. Ennek felét konkrétan itt bent a szobában. Van benne két ágy, papírvékony matracok recsegő kerettel. Két sötétbarna öltözőszekrény, gyengébb minőségű fából. Két szekrény a csekély ruhatárunknak, nappali ruhák, takarító viseletek és egy úgymond szebb, csarnoknap ruha van benne, ami az egyetlen olyan nap, amikor ki-mehetünk a palotából.

Nincs ablak, nem mintha a kimerült szolgálók megérdemelnének egy vastag árnyékolót. Így nincs csillagfény, de az olajlámpás vagy a sivatagipenész-világítás sem engedélyezett. Csak a gyertya. Jobb vérrel ez nem probléma. De mi tehénvért iszunk, így árnyékban és homályban élünk.

Könyvet vagy írást sem tarthatunk itt, nehogy a főinas a véletlenszerű ellenőrzések során azt higgye, kapcsolatban állunk a Kopott lázadókkal. Nem mintha sokan maradtak volna a Szürkület és az egy évszázadnyi szabályozott előfényi élet után. Nyilvánvalóan csak a hasztalan Kopottaknak lehet szükségük könyvekre.

Az egyedüli üde színfolt, ami a személyiségünket tükrözi, az az a medál, amit a szekrényünk gombjára akasztunk. Bethé igazi színkavalkád, szorosan font szivárványszínű szálakból fonták, a végén egy apró gyöngyszem van, az anyjától örökölte, az egyetlen értéktárgya. Mindig nála van az alsószoknyájába rejtve, amikor nincs a szobában.

Az enyémet nem kell rejtegetni. Egyszerű fehér fonál, végén egy kis fadarabbal, ami valamiféle S betű akarna lenni, már ha az a

bizonyos S betű súlyos balesetet szenvedett volna. A húgom készítette nekem. Ez minden, ami a családomból megmaradt. Nem horodom. Nem cipelem magammal a fájdalmat. Nem kell. Mindig velem van. Csak a céljaim előzik meg.

Rövid életű békénket hirtelen nehéz léptek zaja töri meg, ahogy valaki végigvonul a folyosón. Felénk tart. Csak egyetlen nő lehet az. Összenézünk Bethtel, aztán egyszerre ugrunk be az ágyba. Remélem, elhalad az ajtónk mellett, de megáll és hangosan kopogtat.

Kiugrom az ágyból, szándékosan olyan zajosan, hogy nyilvánvaló legyen, hogy benne feküdtem. Kinyitom az ajtót Phylisnek, az első szobalánynak, aki dühösen néz rám, úgy ráncolja a homlokát, hogy olyan, mintha a hátáig érnének a ráncai. Phylis messze a legidősebb a palota szolgáló lányai között, úgy hallottam, majdnem százötven éves. Egykor az Elöljáró Úr szobalánya volt Fényhullásban. Mély ráncok szegélyezik a szeme és szája környékét, haját pedig ezüstös szálak futják át, még néhány évtized, és végleg megadja majd magát az időnek. Félttem őt. Az Urak nem szeretik, ha emlékeztetik őket arra, hogy csak a jobb vérrel tudják lelassítani az öregedést. Számomra a ráncok sokkal érdekesebbé teszik az arcát, mint a legtöbb szolgáló lány átlagos, felismerhetetlen vonásai. De ha megpróbálnék kedves lenni hozzá, kétlem, hogy őszintének vagy kedvesnek tartana. Az ő vesztesége, nem az enyém.

Világoskék ruhája alatt nappali ruháját viseli, nyilván őt is most keltették fel.

– Üzenetet hoztam neked, leányom – kezdi. – Közvetlenül az első inastól. Az Elöljáró Úr fia meghalt.

– Tessék? – kérdezem döbbsen. Az előző homokóra okozta feszültség egy csapásra szertefoszlik.

– A legfiatalabbik – teszi hozzá gyorsan –, nem Rufous. Kint találták meg a falakon túl. Azt beszélik, a Szürkék ölték meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Próbálom összerakni a hallottakat, de túl kevés a kapaszkodó. Nem jutok vele semmire, így csak egy kérdés szakad ki belőlem.

– Miért nem verik a vészharangokat?

– A vérbe is, Samantha, úgy nézek ki, mint az Elöljáró Úr? Ez az ő ügyük. Csak remélni tudom, hogy ez nem azt jelenti, hogy a Szürkék invázióra készülnek, hogy az egész csak egy baleset volt, vagy ilyesmi.

– És ennek mi köze hozzám? – kérdezem, igyekszem minél hamarabb lezárni a beszélgetést. Nem mintha nem érintett volna meg a hír. Kedveltem az ifjú Azzurit, bár ritkán láttam. Ő volt az Elöljáró Úr családjának fekete báránya, eltávolodott tőlük, és szinte soha nem járt a palotában. Azt beszélték, inkább a Középvérűekkel, vagy a hozzám hasonlóak között töltötte az idejét. Úgy tűnt, ő érdemli meg legkevésbé, hogy valaha is bejusson a Vércsarnokokba. De az első szobalányok nem kezelik jól az érzelmeket. Őket éppen a könyörtelenségük miatt választják. Hogy kordában tartsák a többi szolgálót. Ha gyengeséget mutatsz, felhasználják ellened. Mint ha fegyvert adnál a kezükbe.

– A szobájába kell menned – mondja Phylis, miközben vékony, ráncos ujjával rám mutat. – Takarítsd ki! Nem lehet nehéz, évtizedek óta nem lakta senki. De légy alapos, csillogjon-villogjon, ne maradjon benne semmi... illetlen. Olyasmi, ami a palotán kívüli életére utalhatna. Mielőtt a gyászoló anyja belépne oda. Most! Nem várhat az első harangszóig.

– Miért pont én? – kérdezem.

– Miért ne? – vigyorodik el. Egy pillanatnyi csend áll be, valami kimondatlan igazság lebeg kettőnk között. Mindketten tudjuk, hogy megbízható vagyok. Ő maga sem tudja, miért, csak azt, hogy az vagyok. Hogy ne keltsek gyanút, és hogy tovább élhessem a kettős életemet a könyvtárban, amit tíz éve folytatok. Olvasok.